

- 115 Tu: »Zdaj naglej se jel!« so mi velele,
»pred dva saj smo privedle te rubina,
ki iz njih bil v te je Amor vrgel strele.«
- 118 Nebroj željâ, kot ognja pekočina
mi sililo je v nje oči žareče,
tja zroče, kjer bilâ je dvozverina.
- 121 Kot v ogledalu solnce se leskeče,
tâk dvozver se je v nje očéh: zdaj ptici,
zdaj levu slična bolj v oči iskreče.
- 124 Strmel-li nisem, bravec, po pravici,
videč, kâk tista dvozver tam miruje,
spreminja pa v Gospé se zmir zenici?
- 127 V tem pa, ko moja duša se raduje
in vsa strmeč naslaja se ob jédi,
ki nasičuje in hkrati izlačnjuje,
- 130 so žéne tri (o njih so višjem redi
kretnje svedočile!) naprej stopile,
plešoč ob angelski le-ti besedi:
- 133 »Oči obrni, Beatriče, mile
u svojega prezvestega ti slugo,
ki kaj stopinj nogé so mu storile,
- 136 da uzrl bi te! O, stori nam uslugo,
javi se temu-le izza koprene,
da skrito uzrè lepoto tvojo drugo!«
- 139 Vzrl večne luči odsev, oči sem njene!
Poet — naj trudil se do sivih let je
v Parnasa senci, pil iz Hipokrene —
- 142 kje je, da ne bi omâgalo mu petje,
če peti htel bi, krasna kâk je bila,
ko ob spevu sfer obsipalo jo cvetje
- 145 in v čistem zraku obraz mi je razkrila?
(Dalje)

Človek.

Poglejte môrje!
Kot biserna ploskev z daljave
prihaja, objema . . . in že je obzorje,
neskončne planjave.
Galeb bi rad bil lahkokrili,
da hitro premerim dolžino morjâ,
ribje plavuti bi dali mi bili,
pa bi odkril vam globino morjâ.

A sem le labud,
ki žalost in stud
povzročal bi val mu,
ko bela mu grud
poljubi obal
tam daleč, o daleč, onkraj obzorja,
onkraj življenja brezmejnega morja
v planjavi brez tal. —

Branko Jeglič.

